

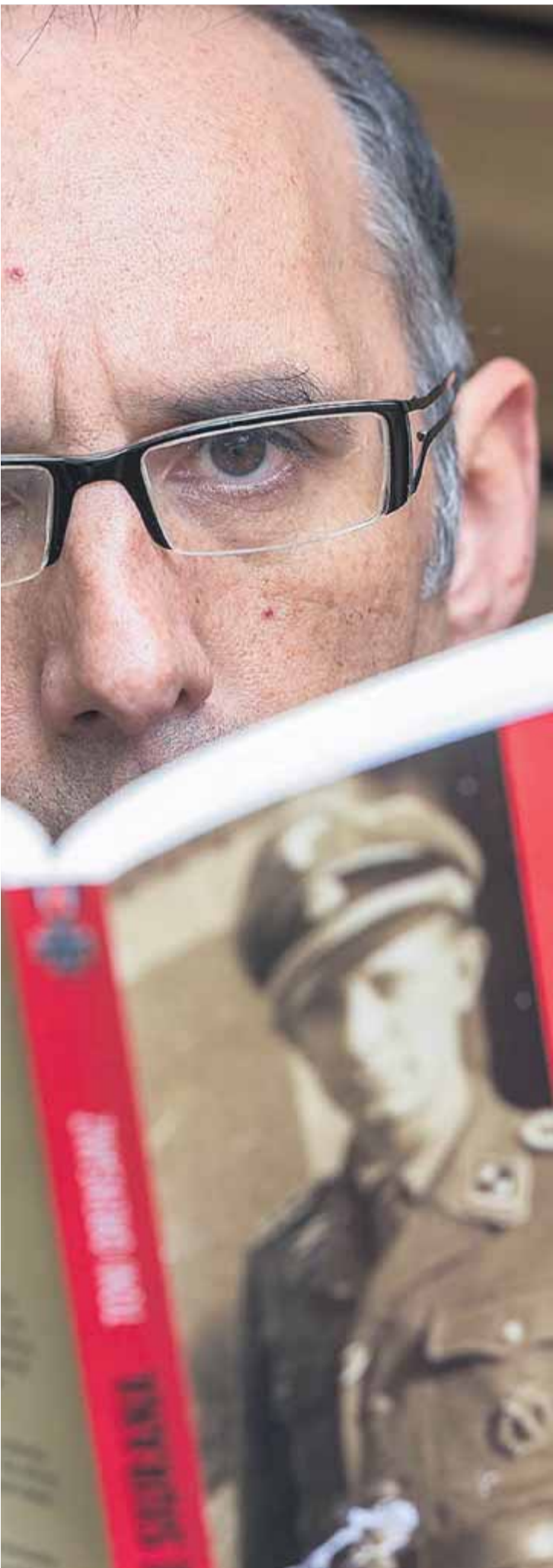
L'APUNT

L'ull clínic de Manel Clot

Montse Frisach

No és estrany que molts artistes s'hagin sentit una mica orfes després de saber la prematura mort de Manel Clot ahir. Nascut a Granollers el 1956, Clot va destacar als anys noranta com un dels comissaris i crítics d'art amb un ull clínic més que considerable. I el temps li ha donat la raó. Clot va intuir i impulsar una sèrie de noves pràctiques artístiques que vint

anys després han esdevingut hegemòniques. Quan la seva salut ja estava molt deteriorada, va comissariar la primavera passada una emocionant i poètica exposició a La Capella de Barcelona, on es retrobava amb aquells companys artistes que va contribuir a descobrir: Javier Peñafiel, Carles Congost, Joan Morey, Ester Partegàs... Descansa en pau, Manel.

Sílvia Alcàntara retrata una família i una època a 'Els dies sense glòria', una novel·la sobre la insatisfacció

De les parets de pedra al totxo

Valèria Gaillard
BARCELONA

Si a *Olor de Colònia* retrata un món —el de les colònies tèxtils que va conèixer de petita— i a *La casa cantonera*, el món reclòs d'un habitatge, a *Els dies sense glòria* (Edicions de 1984), Sílvia Alcàntara ha volgut obrir-se i retratar una època a través d'una família que se'n va de l'entorn rural on viu per instal·lar-se en una ciutat propera a Barcelona i que podria ser Terrassa, on resideix l'autora, tot i que no ha volgut "fixar-la". "Han de deixar la seva casa de parets de pedra i les terres, els seus costums, per anar-se'n a una ciutat a viure en un pis de parets de totxos i renda limitada", va explicar ahir l'autora en una roda de premsa.

Per a moltes d'aquestes famílies va suposar un sacrifici, però per a d'altres suposava una manera de garantir un millor futur per als seus fills. Tal com passa amb la família de la Glòria i l'Enric, protagonistes de història. "Per a la Glòria marxar és un alliberament, perquè a ciutat podrà tenir el seu propi negoci, i en canvi al poble on estan és dependent". En canvi, per a la Miquela, la sogre, suposa un daltabaix perquè ha d'abandonar el seu estil de vida.

El pes de la història es reparteix entre Glòria, la Miquela, i el marit de la Glòria, l'Enric. Parteix del 2003, quan ens trobem una Glòria en estat vegetatiu i un Enric que parla en primer persona, per remuntar-se fins als anys vint del segle XX en un re-

Sílvia Alcàntara (Puig-reig, el Berguedà, 1944) ahir a Barcelona ■ ORIOL DURAN

"La Glòria pateix i fa patir, perquè tots tenim un dimoni a dins que surt de tant en tant"

lat en tercera persona. La història pivota en el personatge de la Glòria. "Ella és una supervivent, pateix però també fa patir, perquè tots tenim un dimoni dintre que ens surt de tant en tant." Aquesta és una constant en les obres d'Alcàntara, que intenta mos-

trar la complexitat dels personatges. El personatge de la "iaia" Miquela representa una generació marcada per la religió. "Els educaven per anar a confessar-se, i per això sempre fan examen de consciència i saben quan no han actuat bé, encara que s'ho queden per a ells."

Altres diferències generacionals: la relació amb els oficis. "Abans la gent treballava tota la vida del mateix, i en canvi a partir dels anys cinquanta tot això va acabar". L'Enric, per exemple, aprèn l'ofici de carreter, però amb la mecanització en la fabricació de les capsas, desapareix i

ha de dedicar-se a una altra cosa, a un negoci que també té el seu moment àlgid i la seva posterior caiguda. Respecte al retrat d'una època —la Guerra Civil, el franquisme i la transició—, l'autora deixa clar que ha volgut explicar la història del país a través de la família i donar algunes pinzellades: "M'interessa més com viuen i pateixen els membres de la família."

El títol, *Els dies sense glòria*, juga amb el nom del personatge, però també fa referència a aquest viure "en una situació permanent d'insatisfacció i infelicitat", assenyalant l'editor Josep Cots. ■